

[Knud Kristensen.]

i en Retning, som Regeringspartierne ikke anser for at være den rigtige, saa er de meget veltilfredse med, at Folk ikke vil staa i disse Foreninger, men holder sig uden for og derigennem svækker disse Foreningers Magt; i saa Fald bliver disse Folk slet ikke saadan nogle samfundsskadelige Personer.

Lad os tænke os, at Landboerne sluttede sig sammen og vilde boykotte Byerne med Hensyn til Forsyning af Levnedsmidler — der har jo til visse Tider været gjort Forsøg derpaa. Da er de Folk, som ikke har villet være med til det, eller med til noget lignende, som ikke har villet rette sig efter disse Organisationer, disse Sammenlutninger, blevet hævet op til at være Folk med Samfundssyn. Saa er det jo en prisværdig Handling at modsætte sig Organisationstvang. Men naar det gaar paa tværs af Regeringspartierne egne Interesser, saa er det samfundsskadeligt, og saa er det Snyltere, der foretager saadanne Handlinger. Den Arbejder, der modarbejder Fagforeningerne, som tager Arbejde under Tariffen, som ikke vil være med til at hæve Lønnen det mest mulige, er en daarlig Kammerat, en slet Person, han er en Skruebrækker, kort sagt, han er en Slyngel, og han skal stødes ud i det yderste Mørke. Men hvis nu der var en Landmand, som stillede sig paa lignende Maade over for sine Standstæller: han vil ikke være med til at stille Landbrugerne bedst muligt, han vil ikke være med til at give dem rimelige Arbejds- og Erhvervsvilkkaar, han vil ikke være med til at skaffe dem rimelige Priser for de Varer, de skulde sælge, hvad gør man saa med en saadan Mand? Støder man ham ud i det yderste Mørke? Nej, ham gør man til Landbrugminister.

Dér ser vi altsaa den forskellige Indstilling: de, der for Tiden har Magten i Samfundet, har Sympati for alle dem, der bryder Aftaler, hemmer Organisationernes Magt, naar disse Organisationer modarbejder dem; men gaar man imod de Organisationer, som Magthaverne anser for at være nyttige og dem selv gavnlige, saa er man en slet Person. Men se, paa det Grundlag kan man ikke lovgive her i Landet. Hvis man vil dele Sol og Vind lige, hvis man vil have en retfærdig og rimelig Samfundsordning, saa maa man stille alle lige, enten de slutter sig til den ene eller til den anden Organisation. Vi er af den Opfattelse, at det Grundlag, man dér skal bygge paa, er, at mange af Organisationerne er til Nytte, og at de har en Opgave at røgte, men de maa søge deres Tilslutning ad Frivillig-

hedens Vej, Tvang i dette Spørgsmaal er af det onde. Derfor anbefaler jeg endnu en Gang at stemme imod det Forslag, som er stillet af Regeringen om Ophævelse af Lov Nr. 70 af 27. Marts 1929.

Boeck-Hansen: Det var en ejendommelig Ordførertale, det ærede Medlem Hr. Hauge holdt. Han forudsatte, at vor Tanke om at fremsætte Ændringsforslag — ja, det var kun Talemaader og intet som helst andet. Nej, det er aldeles ikke Tilfældet. Men naar den højtærede Handelsminister under sin Forelæggelsestale udtrykkelig sagde, at Affattelsen af Loven syntes han ikke om, der var noget galt dér, og Formuleringen var ikke, som den burde være, saa maatte vi mene, at der var Grund til at tro, man kunde opretholde Loven, hvis de Ting, man ankede over, kom bort. Vi har heller ikke noget imod at fjerne alt, hvad denne Lov maatte have med Tugthus at gøre, vi kan godt fjerne hvert eneste Ord, der har med Tugthus at gøre — men det er vist ikke tilstrækkeligt.

Man siger, at denne Lov er uklar, Ja, det kan jo være. Men een Ting er dog givet, at Domstolene altid er kommet til et klart Resultat, og jeg kan ikke se, at den nugældende Lov nogen Sinde har været anvendt saaledes, at man med Sandhed kunde sige, der var sket en Uretfærdighed.

Der siges ogsaa, at den er vendt imod Organisationerne. Ikke paa nogen Maade. Den er vendt imod det, der er ulovligt, men ikke imod nogen som helst lovlig Fremgangsmaade fra Organisationernes Side.

Saa siger den ærede Ordfører (Hauge) ogsaa, at vi har jo haft Tid nok, vi har jo haft 7 Aar til at fremsætte Ændringsforslag. Nu har jeg aldrig hørt, at man fremsætter Ændringsforslag til en Lov, som man i og for sig mener er rigtig god. Nej, først maa da de, der ikke synes om Loven, enten fremsætte Ændringsforslag eller kræve Loven ophævet. Og nu har Regeringen altsaa krævet den ophævet, og saa siger vi: Vi er villige til at lave Ændringer i denne Lov, hvis vi saa kan tilfredsstille dem, der kræver den ophævet. Og det er det, vi har gjort. Men at sige, at vi har haft 7 Aar til dette, er dog ganske forkert. Vi vil kun ændre Loven af Hensyn til dem, der er utilfredse med den, men naturligvis ikke af Hensyn til dem, der er tilfredse.

Loven siges at være uheldig. Ja, jeg ved ikke, om der har foreligget et eneste Bevis paa, at den har virket uheldigt, og jeg ved heller ikke, hvordan i al Verden man kan kalde den for en Undtagelseslov-